

מנה בדת

שינון הדף היומי בדרך קצרה

לע"נ מרן רבי יצחק זאב בן רבי
חיים הלוי סולבייצקי זצוק"ל
הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 376 פרשת וילך תש"פ

מעילה יז-כב קינים פרק א' ב'

ובכה רשב"י ואמר שלהגר שפחתו של בית אבא הזדמן מלאך ג' פעמים ולנו אף לא פעם אחת אך הנס יעשה בכל מקרה ונכנס השד בבת הקיסר וכשהגיעו לרומי באו לקיסר ואמרו לו בן תמליון צא וכשקראו לו הוא יצא ואמר הקיסר שאלו לכם מה שתמצו והכניסו לאוצרו לקחת מה שיחפצו והם מצאו את האגרת של הגזירה וקראו אותה ועל מעשה זה אמר ר"א בן ר' יוסי אני ראיתי את הפרוכת של ביהמ"ק ברומי והיו עליה כמה טיפי דמים.

משנה פיגול ונותר לא מצטרפים שהם משני שמות שרץ ונבילה ונבילה ובשר המת לא מצטרפים לטמא אפילו כמו הקל שבשניהם. **גמרא** רב יהודה אומר שפיגול ונותר לא מצטרפים רק לענין לטמאות ידים אך הם מצטרפים לאיסור אכילה, כמו ששינונו שר"א למד מהפסוק לא יאכל כי קדש היא שכל מה שבקודש פסול יש בו לאו.

משנה מי שאכל אוכל שנטמא באב הטומאה ואוכל שנטמא בולד הטומאה מצטרפים לטמא כמו הקל שבשניהם, כל האוכלים מצטרפים זה עם זה לפסול את הגויה בשיעור חצי פרס וכשיעור מזון שני סעודות לעירוב וכשיעור כביצה לטמא טומאת אוכלים, וכשיעור גרוגרת להוצאת שבת וכשיעור ככותבת לעינוי יוה"כ, כל המשקים מצטרפים זה עם זה לפסול את הגויה ברביעית ולענין עינוי ביוה"כ כמלא לוגמיו. **גמרא** ר"ש אומר שולד ואב הטומאה מצטרפים כי השני יכול לעשות ראשון, אך קשה שלא יתכן ששני עושה ראשון ומבאר רבא שהראשון הוא שגרם לשני, ורב אשי מבאר שלגבי לעשות שלישי טמא ראשון וטמא שני הם בני בקעה אחת.

דף יח משנה ערלה וכלאי הכרם מצטרפים זה עם זה ולר"ש הם לא מצטרפים. **גמרא** יש להקשות שלר"ש לא צריך צירוף שהרי שנינו שלר"ש חייבים מלקות בכל שהוא, ויש לבאר שהכוונה היא שאינם צריכים צירוף.

משנה בגד ושק ושק עור ועור עור ומפץ מצטרפים זה עם זה, ור"ש אמר שהטעם לכך הוא שכולם ראויים להיטמא במושב. **גמרא** אם קיצע מכולם שלוש ועשה מהם בגד למשכב שלוש ולמושב שיעורו טפח, ולאחיזה כל שהוא ור"ל מבאר בשם ר' ינאי בלאחיזה הוא שהוא עומד לאורגים למתוח את החוט והוא עוטף את אצבעו כדי שלא תפצע, ובברייתא שנינו שזה ראוי לקוצצי תאנים כדי שלא ילכלו ידיהם.

פרק קדשי מזבח

משנה מי שנהנה שוה פרוטה מההקדש לר"ע הוא מעל אפילו כשלא פגם ולחכמים בדבר שיש בו פגם מעל רק אם פגם ובדבר שאינו נפגם מעל מיד כשנהנה ממנו, כיצד: שאם אשה נתנה בצוארה ענק של הקדש או טבעת בידה או שאדם שתה בכוס של זהב מעל מיד כשנהנה, אך אם לבש חלוק או

דף יז רבא אומר שהתורה היקשה בהמה טמאה וטהורה לשרצים רק לענין בל תשקצו אך לא לענין שיעורם.

משנה דם השרץ ובשרו מצטרפים זה עם זה, ור' יהושע אומר שהכלל הוא שמה שטומאתו ושיעורו שוה מצטרפים ואם טומאתו שוה ולא שיעורו או שיעורו ולא טומאתו אינן מצטרפים. **גמרא** רב חנין אומר בשם ר' זעירא וכן אמר ר' יוסי בר' חנינא שבמשנה משמע שמצטרף רק באותו שרץ עצמו ואילו מהטמאים לומדים שהם מצטרפים ומשמע אפילו שרץ ושרץ או שרץ ודם בין משם אחד ובין משני שמות, ומבאר רב יוסף שאם הבשר או הדם באו משרצים שלמים זה מצטרף אפילו ממין אחר אך אם רק מקצתו של השרץ נמצא כאן הם לא מצטרפים זה עם זה, וכן מוכח ממה ששינונו שאם נשפך מדם המת על הרצפה והיה מקומה מדרון והאהיל על מקצתו טהור ואם האהיל על כולו טמא, ואין לפרש מקצת דם שהרי ר' חנינא אמר בשם רבי שאם הגיס ברביעית דם היא טהורה אלא בכולו מדובר כשבא ממת שלם ובמקצתו מדובר שבא ממקצת מת ולכן אינו חשוב לטמא באהל.

ר' מתיא בן חרש שאל את רשב"י בעיר רומי מנין שדם שרצים טמא אמר לו שנאמר וזה לכם הטמא, אמרו תלמידיו של ר' מתיא כבר החכים בר' יוחאי אמר להם ר' מתיא שהוא למד את זה מר"א בן ר' יוסי שפעם גזרה המלכות שלא ימולו ולא ישמרו שבת ושיבעלו נדות ור' ראובן בן איסטורובלי הסתפר קומי כמותם והלך וישב עמם ואמר להם מי שיש לו אויב יעשה אותו עני או עשיר אמרו לו יעשהו עני אמר להם א"כ לא יעבדו ישראל בשבת כדי שיהיו עניים והסכימו לדבריו ובטלו את הגזירה של שבת, א"כ אמר להם מי שיש לו אויב יכחיש אותו או יבריא אותו אמרו לו יכחיש אותו אמר להם א"כ יש לתת ליהודים למול לח' ימים כדי שיחלשו, והסכימו וביטלו את גזירה המילה, א"כ אמר להם מי שיש לו אויב ירבה או יתמעט אמרו לו יתמעט אמר להם א"כ לא יבעלו נדות והסכימו ובטלו גם את הגזירה הזו, ואח"כ הכירו בו שהוא יהודי והחזירו את הגזירות ואמרו חכמים מי יבטלם **עמוד ב** ואמרו שרשב"י שהוא מלומד בניסים ילך ועמו ילך ר"א בן ר' יוסי, אמר להם ר' יוסי אם אבי חלפתא היה קיים הייתם אומרים לו שילך בנך להריגה ור"ש אמר אם אבי יוחאי היה קיים הייתם אומרים לו בנך ילך להריגה, ואמר ר' יוסי ירא אני שר"ש יקפיד על בני ויענישנו א"כ אלך אני ור"ש קבל עליו שלא לענוש אותו ובכ"ז הוא העניש אותו שכשהלכו בדרך נשאלה השאלה מנין שדם השרץ טמא ור"א בן ר' יוסי עיקם פיו ואמר שכתוב וזה לכם הטמא אמר לו רשב"י שניכר מעקימת שפתיך שת"ח אתה ולא יחזור הבן אצל אביו, ובא לקראתם השד בן תמליון ואמר להם רצונכם אבוא עמכם

התכסה בטלית או שבקע בקרדום לא מעל בהם עד שיפגום, מי שנהנה מחטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום אך לאחר שמתה הוא מעל מיד כשנהנה. **גמרא** שנו בברייתא שר"ע מודה לחכמים בדבר שיש בו פגם, ומבאר רבא לפי הברייתא שנחלקו ר"ע ורבנן בלבוש אמצעי ובגד פשתן דק שהפגם הוא רק אחרי הרבה זמן, ולר"ע זה נקרא דבר שאין בו פגם ומועלים בו מיד ולחכמים כיון שיש בו פגם לא מעל עד שיפגום.

שנו בברייתא על הפסוק נפש כי תמעול מעל, נפש כולל בין יחיד בין נשיא ובין משיח, כי תמעול מעל הוא שינוי וכמו שנאמר איש איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל וכן נאמר וימעלו באלוקי אבותיהם **עמוד ב** ויזנו אחרי הבעלים, ואין לומר שגם בפגם ולא נהנה או נהנה ולא פגם או מחובר לקרקע או שליח שעשה שליחותו, שהרי נאמר וחטאה ונאמר בתרומה חטא ולומדים גזירה שוה שכמו שבתרומה יש פגם והנאה, ומי שפגם נהנה, והוא נהנה בדבר שפגם בו, והפגימה באה יחד עם ההנאה, ודוקא בתלוש, והשליחות מועילה, כך במעילה יש פגם והנאה, ומי שפגם נהנה, וההנאה היא בדבר שפגם, ומדובר בתלוש, והשליחות מועילה למשלח, ומנין לרבות דבר שאין בו פגם ואכילתו ואכילת חבריו הנאתו והנאת חבריו הנאתו ואכילת חבריו אכילתו והנאת חבריו וכולם מצטרפים זה עם זה ואפילו אחר זמן מרובה, שכתוב תמעול מעל מכל מקום, ואין לומר שכמו שבחטא של תרומה לא מצטרפים שני אכילות נפרדות כאחד כך במעילה לא נצרף אכילה של היום לאכילה של מחר ולאחר זמן מרובה שהרי נאמר תמעול מעל מכל מקום, ואין לומר שכמו שבתרומה חייבים רק בפגימה והנאה כאחד ומנין לרבות במעילה אכילתו ואכילת חבריו ואפילו מכאן ועד ג' שנים שכתוב תמעול מעל מכל מקום, ואין לומר שכמו שבחטא שנאמר בתרומה

דף יט יתחייב רק ביצא מהקודש לחול ומנין לרבות יצא מקודש לקודש כגון שקנה בדמי ההקדש קיני זבים וזבות וקיני יולדות או ששקל שקלו או הביא חטאתו ואשמו מההקדש, ולר"ש מעל שכשמוציא ולר' יהודה מעל משיזרק הדם שכתוב תמעול מעל מכל מקום.

יש להקשות מה חדשה הברייתא שנפש כוללת יחיד נשיא ומשיח הרי זה פשוט, ויש לומר שהחידוש הוא שלא נלמד מהפסוק ואשר יתן ממנו על זר וכה"ג אינו זר כלפי שמן המשחה שנמשח בו, קמ"ל שהוא מעל.

התורה הקישה מעילה לסוטה וע"ז ותרומה, ההקש לסוטה הוא ללמד שחייב גם בלי פגם כגון שנתנה טבעת בידה והוקש לע"ז שחייב בה כשיעשה שינוי משכינה לע"ז כך כאן שינה מקודש לחולין שיבקע בקרדום לחולין, והוקש לתרומה שנאמר בה כי יאכל למעט מזיק וגם בהקדש אם הזיק דבר שעומד למאכל הוא פטור.

רב כהנא שאל את רב זביד בדוגמא של המשנה לתכשיט זהב וכי הזהב אינו נפגם וכי להיכן נעלם כל זהבם של כלותיו של נון העשיר, אמר לו רב זביד שזה הלך לזהב של כלותיך ועוד

שאמנם הזהב נפגם אך זה לא קורה מיד אלא רק אחרי זמן מרובה.

המשנה הוסיפה נהנה מחטאת ויש להקשות שאם מדובר בבהמה תמימה זה כמו שתה בכוס של זהב, ומבאר רב פפא שמדובר בבהמה בעלת מום שעומדת לפדיה וכשפגם בה הוא החליש אותה ופתח מדמיה.

עמוד ב משנה אם נהנה בחצי פרוטה ופגם בחצי פרוטה או שנהנה בשוה פרוטה בדבר אחד ופגם בשוה פרוטה בדבר אחר אינו מעילה עד שיפגום שוה פרוטה בדבר שנהנה בו, אין מעילה אחר מעילה במוקדשים אלא רק בבהמה וכלי שרת, כגון שרכב על בהמה וחבירו גם רכב עליה ואדם נוסף רכב עליה כולם מעלו, וכן אם שתה בכוס של זהב וחבירו שתה אחריו ועוד אדם שתה מהכוס כולם מעלו, וכן אם תלש מהחטאת וחבירו תלש אחריו ואחריהם תלש אדם נוסף כולם מעלו, ורבי אומר שבכל דבר שיש בו פגם יש מעילה אחר מעילה. **גמרא** משנתנו היא כר' נחמיה ששנינו בברייתא שאין מעילה אחר מעילה אלא בבהמה בלבד, ור' נחמיה אומר בהמה וכלי שרת, ת"ק סובר שפרשת מעילה נזכרת בענין בהמה באיל האשם ור' נחמיה למד כלי שרת מק"ו שאם הוא מביא אחרים לקדושתם ק"ו שהוא עצמו קדוש ויהיה בו מעילה אחר מעילה.

לכאורה קשה מה רבי מוסיף במשנה על דברי ת"ק ומבאר רבא שנחלקו לענין עצים כמו ששנינו שהאומר עלי עצים לא יפחות משני גזירים ורבי סובר שעצים הם קרבן והם טעונים מלח ותנופה, ואמר רבא שלרבי עצים טעונים נוספים לשריפתם, ורב פפא מוסיף שלרבי עצים טעונים קמיצה כמנחה, ורב פפא אומר שרבי ות"ק נחלקו בקדשי מזבח תמימים שנעשו בעלי מום ושחטם, וכמו ששנינו בברייתא שקדשי מזבח תמימים שנעשו בעלי מומים ששחטם לרבי יקברו ולחכמים יפדו, ולכן לרבי יש בהם מעילה אחר מעילה ולחכמים ששייך בהם פדייה אין בהם מעילה אחר מעילה.

משנה אם נטל אבן או קורה של הקדש לא מעל בה, **דף כ** ואם נתנה לחבירו הוא מעל וחבירו לא מעל ואם בנאה בתוך ביתו לא מעל עד שידור תחתיה כשיעור שוה פרוטה, אם נטל פרוטה של הקדש לא מעל ואם נתנה לחבירו הוא מעל וחבירו לא מעל, אם נתנה לבלן גם אם לא רחץ במרחץ הוא מעל שהרי אומר לו הבלן המרחץ פתוח לפניך הכנס ורחץ, אכילתו ואכילת חבריו הנאתו והנאת חבריו או אכילתו והנאת חבריו או הנאתו ואכילת חבריו מצטרפים זה עם זה גם אחר זמן מרובה. **גמרא** יש להקשות מדוע הנוטל אבן או קורה לא מעל וכשהוא נותן לחבירו יש מעילה, מבאר שמואל שמדובר בגזבר שהם מסורות לו לכן כל זמן שהם בידו אין מעילה ורק כשהביא לחבירו יש מעילה.

יש להקשות בנתן קורה בבנין מדוע מעל רק שכשדר תחתיה והמעילה לא חלה מיד כששינה אותה, ורב מבאר שמדובר שלא בנה אותה אלא הניחה על פי הארובה, אך קשה שתחול המעילה מיד כשהניחה ולכאורה זה ראייה לדברי רב שהמשתחוה לבית אסרו, ומבאר רב אחא בר רב איקא שהתורה אסרה הנאה שנראית לעינים ולכאורה יש להוכיח

ממה ששנינו שהדר בבית של הקדש כיון שנהנה בו מעל, ור"ל דוחה ששם מדובר שהקדישו ואח"כ בנאו אך אם בנה ואח"כ הקדיש לא מעל, אך קשה א"כ מדוע הברייתא רצה לשנות שהדר בבית של מערה לא מעל הרי ניתן לחלק בדר בבית של אבנים עצמו שאם בנאו ואח"כ הקדישו לא מעל, ויש לומר שבבית של מערה אין חילוקים ובכל מקרה לא מעל אך בבית הדבר אינו פסוק ויש מקרים שמעל ויש מקרים שלא מעל.

פרק השליח שעשה

משנה אם עשה השליח את שליחותו מעל המשלח ואם הוא לא עשה את שליחותו השליח מעל, כגון שאמר בעה"ב הבא בשר לאורחים והשליח נתן להם כבד או שאמר לו להביא להם כבד והשליח הביא להם בשר השליח מעל, ואם אמר לו תן להם חתיכה אחת לכל אחד והוא אמר להם טלו שתיים והם נטלו שלש כולם מעלו. **עמוד ב גמרא** רב חסדא אומר שמשנתינו שאומרת שכל דבר שהשליח נמלך בו זה נקרא דבר אחר זה לא כר"ע ששנינו שמי שנודר מירק מותר בדילועים ור"ע אומר שהשליח נמלך בו, ואביי אומר שמשנתינו היא גם לר"ע שהרי השליח ששלחוהו לקנות בשר הוא צריך להמלך אם לקנות כבד וזה כלול בשליחות, וכשאמרו את הדברים לפני רבא הוא אמר שנחמני אומר כראוי שרשב"ג הוא החולק על ר"ע, ששנינו שהנודר מבשר אסור בכל מיני בשר ואסור בראש ורגלים ובקנה ובכבד ובלב ואסור בבשר עופות ומותר בבשר דגים וחגבים, ורשב"ג מתיר בראש ורגלים ובקנה ובכבד ובעופות ובדגים וחגבים וכן אמר רשב"ג שקרביים אינם בכלל בשר והאוכלם אינו בן אדם, ויש להקשות לדעת ת"ק מה החילוק בין עופות לדגים הרי כמו ששולחים שליח לקנות בשר ואינו מוצא הוא קונה בשר עוף ואומר לא מצאתי בשר בהמה אלא בשר עופות א"כ גם הוא יקנה דגים ויאמר לא מצאתי בשר אלא דגים, ומבאר רב פפא שמדובר ביום הקזה שלא אוכלים דגים, אך קשה א"כ לא אוכלים גם בשר עופות כמו שאמר שמואל שמי שהקזיז ואכל בשר עוף יפרח לבו כעוף ועוד ששנינו להדיא שלא מקיזים דם על דגים ועופות ועל בשר מליח, אלא מבאר רב פפא שמדובר ביום שיש לו כאב בעיניו שלא אוכלים דגים אך אוכלים עופות.

במקרה של המשנה שהשליח שינה והאורחים שינו כולם מעלו, לכאורה יש להוכיח שכשמוסיף על שליחותו הוא עדיין שליח בחלק ששלחו אותו, ומבאר רב ששת שמדובר שהשליח אמר טלו אחת מדעתו ואחת מדעתי,

דף כא והחידוש הוא שלא נאמר שהשליח עקר את שליחותו של בעה"ב וא"כ בעה"ב לא ימעול, קמ"ל שגם הוא מעל.

משנה אם אמר בעה"ב לשליח הבא לי מהחלון או מהדלוסקמא והביא לו אף שבעה"ב אמר לא היה בלבי אלא מזה והביא מזה בעה"ב מעל, אך אם בעה"ב אמר לו הבא לי מהחלון והביא לו מהדלוסקמא או שאמר לו הבא לי מהדלוסקמא והביא לו מהחלון השליח מעל, אם שלח ביד חרש שוטה וקטן אם עשו שליחותו בעה"ב מעל ואם לא עשו את שליחותו החנוני שקיבל מהם מעל, אם בעה"ב

שלח ביד פיקח והוא נזכר קודם שהגיע לחנוני החנוני מעל כשיוציא את המעות ולכן הוא יטול פרוטה או כלי ויאמר הפרוטה של הקדש מחוללת בכל מקום שהיא על זה שההקדש נפדה בכסף ובשוה כסף. **גמרא** ברישא של המשנה יש חידוש שאף שבעה"ב אומר דעתי היתה לקחת ממקום אחר דברים שבלב אינם דברים.

יש להקשות בשלח ביד חרש שוטה וקטן מדוע חל מעילה הרי הם לא בני שליחות, ומבאר ר"א שעשאום כמו מעטן של זיתים ששנינו שזיתים מקבלים טומאה משעה שיזיעו זיעה במעטן שהוא הכלי שהן נדחקים בו ולא כשהזיעו בקופה שהם נקטפים בה וא"כ במעטן הם הוכשרו כי רצונו בכך לכן גם בחרש שוטה וקטן כשקיימו את שליחותם הוא רוצה בכך, ור' יוחנן אומר שזה כמו ששנינו שאם הניח את העירוב על קוף או פיל והם הוליכו ואדם אחר קיבל מהם חל העירוב א"כ התקיים רצונו וחלה השליחות הזו.

יש להקשות מדוע בשלח ביד פיקח ונזכר בעה"ב הוא מעל אפילו כשהשליח לא נזכר הרי שנינו שאם נזכר בעה"ב ולא נזכר השליח מעל ואם נזכרו שניהם החנוני מעל, ורב ששת מבאר שבמשנה מדובר שנזכרו שניהם.

משנה אם נתן פרוטה לשליח ואמר לו הבא לי בחציה נרות ובחציה פתילות והוא הביא לו בכולה פתילות או נרות או שאמר בעה"ב הבא לי בכולה פתילות או נרות והביא לו בחציה נרות ובחציה פתילות שניהם לא מעלו, אך אם אמר לו הבא לי בחציה נרות ממקום פלוני ובחציה פתילות ממקום פלוני והביא לו פתילות מהמקום של הנרות ונרות מהמקום של הפתילות השליח מעל, ואם נתן לו שתי פתילות ואמר לו הבא לי בהם אתרוג והביא לו באחת אתרוג ובאחת רימון שניהם מעלו, ור' יהודה אומר שבעה"ב לא מעל שהוא אומר לו כוונתי היתה לאתרוג גדול והבאת לי קטן ורע, אם נתן לו דינר זהב ואמר לו לך הבא לי חלוק **עמוד ב** והביא לו בשלושה דינרי כסף חלוק ובשלושה טלית שניהם מעלו, ר' יהודה אומר שבעה"ב לא מעל שהוא אומר לו כוונתי היתה לחלוק גדול והבאת לי קטן ורע. **גמרא** יש לדייק מהמשנה שאם אחת אומר לשלוחו קנה לי קרקע בית כור והוא קנה לו לתך קנה הלוקח ויש לדחות שכאן מדובר שהוא קנה לו שוה שש דינרי כסף בשלש, ולפ"ז יש לבאר שר' יהודה אומר שאם היית קונה חלוק בכל הדינר זהב היו מביאים לי חלוק ששוה שני דינרים וכן מוכח ממה ששנינו שר' יהודה מודה בקטנית ששניהם מעלו כי קטנית נמכרת בדינר ובפרוטה, ויש לדקדק שאם מדובר במקום שקונים בשומא א"כ ר' יהודה יחלוק גם בקטנית ויטען בעה"ב שאם היית קונה בסלע היו מוזילים לך יותר, ומבאר רב פפא שמדובר במקום שמוכרים במדה כל אחת בפרוטה א"כ אין הוזלה בכמות והמחיר הוא שוה.

משנה אם הפקידו מעות הקדש צרורים אצל שולחני לא ישתמש בהם ולכן אם הוציא מהם הוא מעל ואם המעות היו מותרים מותר לו להשתמש בהם, ולכן אם הוציא הוא לא מעל, ואם הפקידו אצל בעה"ב גם במותרים אסור לו להשתמש בהם וא"כ אם הוא הוציא מהם הוא מעל, לר"מ

חנוני הוא כבעה"ב שאינו משתמש במעות שמפקידים אצלו ולר' יהודה הוא כמו שולחני, אם נפלה פרוטה של הקדש בתוך כיסו או שאמר פרוטה בכיס זה הקדש לר"ע הוא מעל כשהוא הוציא את הראשונה ולחכמים הוא מעל רק כשהוציא את כל הכיס, ור"ע מודה אם אמר פרוטה מכיס זה הקדש שהוא מעל רק כשהוציא את כל הכיס. גמרא רב דימי בא מא"י ואמר שר"ל שאל את ר' יוחנן מדוע ברישא ש"ע חלק על חכמים ובסיפא ר"ע הודה להם ואמר לו ר' יוחנן שבסיפא מדובר שהוא אמר לא יפטר כיס זה מההקדש ולכן רק בסוף חל ההקדש, ורבין אמר שר"ל שאל את ר' יוחנן מכיסים על שוורים ששנינו שאם אמר אחד משוורי הקדש והיו לו שנים הגדול שבהם הוא הקדש, וא"כ מדוע ר"ע מודה בסיפא שרק הפרוטה אחרונה היא הקדש, ואמר ר' יוחנן שבסיפא מדובר שהוא אמר לא יפטר כיס זה מההקדש,

דף כב רב פפא אמר שר"ל שאל מהמשנה ששנינו שמי שלקח יין מבין הכותים לר"מ ור' יהודה הוא יכול לומר שני לוגים שאני עתיד להפריש הם תרומה ועשרה מעשר ראשון תשעה מעשר שני ומחלל ושותה מיד, ור' יוסי ור"ש אוסרים א"כ גם לגבי אומר פרוטה להקדש מכיס זה יש לאסור כל פרוטה ופרוטה שמוציא מהכיס, וביאר ר' יוחנן מדובר שאמר לא יפטר כיס זה מההקדש.

ת.ו.ש.ל.ב.ע

מסכת קינין

משנה א חטאת העוף נעשית למטה ומתן דם חטאת בהמה נעשה למעלה, עולת העוף נעשית למעלה ומתן דם עולת בהמה היא למטה ואם שינה בחטאת או בעולה בבהמה ובעוף פסול, כך סדר הקינים: בקן שבא חובה מביא אחד חטאת ואחד עולה, ובנדירים ונדבות כולם באים לעולה, נדר הוא כשאמר עלי עולה, ונדבה הוא כשאמר הרי זו עולה, והחילוק בין נדרים לנדבות שבנדירים אם מתו או נגנבו חייב באחריותם ובנדבות אם מתו או נגנבו אינו חייב באחריותם.

עמוד ב משנה ב אם התערבה חטאת בעולה או עולה התערבה בחטאת אפילו אחד בריבוא ימותו כולם, חטאת שהתערבה בחובה כשר רק מנין עולה שבחובה ובין שחובה מרובה והנדבה מועטת או שהנדבה מרובה והחובה מועטת ובין ששתיהן שוות.

משנה ג וכל זה כשהתערבה חובה בנדבה אך אם התערבו חובות של אשה אחת זו בזו או אחת לאשה זו ואחת לאשה זו, או שתיים לאשה זו ושתיים לאשה אחרת או שלש לאשה זו ושלוש לאחת או שתיים לאחת ושלוש לאחת או עשר לזו ומאה לאחת המועט כשר בין משם אחד ובין משתי שמות בין מאשה אחת ובין משתי נשים.

משנה ד כיצד התערובת היא משם אחד, כגון שהתערבו של לידה בלידה או של זיבה בזיבה, והתערבו שתי שמות של לידה בשל זיבה, וכיצד התערובת היא משתי נשים לאחת לידה ולאחת לידה, לאחת זיבה ולאחת זיבה, וכיצד התערבות משני שמות לידה לזו וזיבה לזו, ור' יוסי אומר

שאם שתי נשים לקחו את קיניהן בעירוב או שנתנו את קיניהם לכהן הכהן יקריב חטאת למי שירצה ועולה למי שירצה בין משם אחד ובין משתי שמות.

דף כג פרק קן סתומה

משנה א אם פרח לאויר גוזל מקן סתומה או שפרח לבין עופות שדינם למות או שאחד מהם מת יקח זוג לשני, ואם הוא פרח לבין הקריבות הוא פסול ופוסל אחת כנגדו שגוזל שפרח פסול ופוסל אחר כנגדו.

משנה ב כיצד: אם יש שתי נשים ולכל אחת שתי קינים ופרח מזו לזו פוסל אחד היכן שהוא הלך, ואם חזר הוא פוסל אחד בחזרתו ואם פרח וחזר ופרח וחזר לא הפסיד כלום שבכל מקרה מחצה כשר ומחצה פסול כמו בפרק א'.

משנה ג אם לאשה אחת יש קן אחד ולאחרת שתיים, ולאחרת שלש, ולאחרת חמש, ולאחרת שש, ולאחרת שבע, ופרח מהראשונה לשניה ולשלישית ולרביעית ולחמישית ולשישית ולשביעית וחזר, הוא פוסל אחד בהליכתו ואחד בחזרתו, הראשונה והשניה לא יכולות להקריב כלום ככל קן שתערב אחד בשתיים ולשלישית יש אחת כשרה ולרביעית יש שתיים כשרות ולחמישית יש שלש ולשישית יש ארבע ולשביעית יש שש, ואם פרח וחזר ושנינו לעיל שפוסל אחד בהליכתו ואחד בחזרתו וא"כ לשלישית ולרביעית אין כלום ולחמישית יש אחת ולשישית יש שתיים ולשביעית יש חמש ואם חזר ופרח הוא פוסל אחד נוסף בהליכתו ואחד בחזרתו ולחמישית ולשישית אין כלום ולשביעית יש ארבע, **עמוד ב** ויש אומרים שהשביעית לא הפסידה כלום, ולעולם יקרו מננה חמש שלכל היותר פרחו ממנה ג' פרידות ונשאר לה י"א פרידות ומהם יקרו חמש לחטאת ועולה, אם פרח פרידה מהמתות לקינים ימותו כולם.

משנה ד אם יש קן סתומה וקן מפורשת והתערבו שתי פרידות ואינו יודע מי עולה ומי חטאת ופרח מהסתומה למפורשת יקח זוג לשני ואם חזר, או שמהמפורשת פרש ראשון כולם ימותו.

משנה ה אם היתה חטאת מצד אחד ועולה מצד שני ובאמצע סתומה ופרח מהאמצע לצדדים אחד לכאן ואחד לכאן לא הפסידו כלום אלא יאמר שמי שהלך לחטאות יהיה חטאת ומי שהלך לעולה יהיה עולה, ואם חזר לאמצע ימותו האמצעיים, ובצדדים יקרו לחטאות ולעולות, ואם חזר או פרח מהאמצע לצדדים כולם ימותו, לא מביאים תורים כנגד בני יונה ולא בני יונה כנגד תורים כיצד שאם אשה הביאה חטאת תור ועולה בן יונה היא תכפול ותביא עולה תור ואם היא הביאה את עולתה תור ולחטאת היא הביאה בן יונה היא תכפול ותביא עולתה בן יונה, ובן עזאי סובר שהולכים אחר הראשון שאם הביאה עולה תור תביא חטאת תור, אשה שהביאה את חטאתה ומתה יורשיה יביאו את עולתה ואם הביאה את עולתה ומתה היורשים לא מביאים את חטאתה.

פרק במה דברים אמורים

משנה א כל הדינים הנ"ל הם בכהן שבא להמלך, אך אם הכהן לא נמלך והקריב מעצמו בתערובת הקינים חצי כשר וחצי פסול.